

Baptista Hitvallás

Tartalomjegyzék

- A Szentírás
- Az egy igaz Isten
- Az ember teremtése, bűne és bukása
- Az ember megváltása
- A hit
- A megtérés és az újjászületés
- A megigázítás és az istenfiúság
- A megszentelődés és a megtartás
- A Szentlélek munkája
- A bemerítés
- Az Úrvacsora
- A gyülekezet és az egyetemes egyház
- A gyülekezet tisztségviselői
- A gyülekezeti fegyelem
- A bizonyágtétel
- Az imádság
- A nyugalomnap
- A házasság
- Az államhatalom
- A végső dolgok

1. A Szentírás

Hisszük, hogy a Szentírás (az Ószövetség 39 és az Újszövetség 27 könyve) Isten kinyilatkoztatott Igéje.¹ E művet a Szentlélektől ihletett emberek írásaiból² az egyház a Lélek ösztönzésére és útmutatása szerint állította össze. Isten gondviselése a Szentírás könyveit - keletkezésük és továbbadásuk során - minden lényeges hibától megőrizte. A Szentírás részleteiben és egészében a legtökéletesebb isteni igazságot közli velünk.³ Belőle megismerhetjük Istent, az örök élethez vezető utat és azokat az elveket, amelyek alapján Isten

meg fogja ítélni az emberiséget.⁴ A teljes Írás - összefüggéseiben és a Szentlélek világoosságában értelmezve - a keresztény hitélet tévedhetetlen és kielégítő szabályozója,⁵ legfőbb tanácsadónk a mindennapi élet dolgaiban.⁶ és a legtökéletesebb próbakő, amellyel minden emberi hagyományt, tanítást és gyakorlatot megvizsgálhatunk.⁷

- Lk 24,44 · 2Pt 3,2.15.16 · 2Sám 23,2 · Jer 1,9 · ApCsel 7,38 · 1Kor 14,37 · Gal 1,11-12 · 1Thessz 2,13 · 1Pt 1,23.25
- 2Móz 24,4 · Józs 24,26 · Jer 36,1.2.4.27.28.32 · Lk 1,1-4 · ApCsel 1,1 · Jn 21,24 · Ef 3,3 · 2Pt 1,15-21
- Zsolt 12,7 · Zsolt 19,8-10 · Péld 30,5 · Jn 10,35 · Jn 17,17 · Róm 3,21
- ApCsel 18,28 · Ef 3,2.4.5 · Mt 22,29 · 2Tim 3,15 · Jn 12,47.48 · Róm 15,4 · Róm 16,25.26
- 5Móz 4,2 · Péld 30,6 · Jer 23,36 · 2Tim 3,14.16 · Zsid 4,12 · 2Pt 3,16
- 2Thessz 3,6.10-13 · 2Tim 3,17
- Mk 7,3.5.8.9.13 · ApCsel 17,11 · 2Thessz 2,15 · 2Thessz 3,14

2. Az egy igaz Isten

Hisszük, hogy van egy élő, valóságos és örök Isten,¹ aki végtelenül bölcs, mindenható, mindenütt jelenvaló, személyes szellemi valóság.² Tökéletes, szent lénye egyedül méltó teljes szeretetünkre, hódolatunkra és engedelmességünkre.³ Az egy Isten Atyának, Fiúnak és Szentléleknek jelenti ki magát a Szentírásban.⁴

Az ATYA: eredete, oka és célja minden létezőnek.⁵ Fönntartja és kormányozza a világmindenséget, amelyet a láthatatlanból teremtett hatalma szavával.⁶

A FIÚ: a láthatatlan Isten képmása, aki által és akire nézve teremtett minden.⁷ Valóságos Isten, aki az emberiség megváltásáért hozzánk hasonló emberi testet öltött magára.⁸ Istenségére nézve öröktől fogva az Atyától való, emberi létére nézve pedig az időnek teljességében Szentlélektől fogantatva, szűz Máriától született.⁹

A SZENTLÉLEK: Isten személyes jelenlétének hordozója a teremtett világban. Biztosítja a teremtettség rendjét, és általa valósulnak meg Istennek a világban elhelyezett törvényei és igazságai.¹⁰ A Szentlélek készítette elő a megváltást, vele győzött Jézus Krisztus a bűn és a halál felett.¹¹ Általa válik elérhetővé a Fiú szabadítása, és jut céljához az Atya üdvözítő akarata.¹²

Valljuk, hogy Isten egy-valósága és a kinyilatkoztatásból megismert hármassága között nem szükséges az emberi okoskodás bármely szétválasztó vagy egyeztető kísérlete, mert ezt a kijelentésbeli tényt elsősorban nem magyaráznunk kell, hanem hittel elfogadnunk.¹³

- 5Móz 4,35 · Ézs 44,6.8 · Ézs 45,5
- 1Kor 8,6 · Jer 10,10 · Dán 6,26 · 2Móz 3,14 · 1Tim 6,15-16 · Jel 4,9
- Róm 11,33-34 · Róm 16,27 · 1Tim 1,17 · Júd 25 · 1Móz 17,1 · 5Móz 32,39 · Lk 1,37 · 5Móz 10,14 · Zsolt 139,7-10 · Jer 23,23-24 · Jn 4,24
- Mt 5,48 · Tit 1,2 · 1Sám 2,2 · Jel 15,4 · 5Móz 6,5 · Zsolt 95,6 · Jel 4,10-11 · ApCsel 5,29 · Zsid 12,9
- Mt 3,16-17 · Mt 28,19 · Jn 14,16-17 · 2Kor 13,13 · Gal 4,4.6
- 1Móz 1 · 1Móz 2 · ApCsel 17,24-26 · 1Kor 15,28
- Jn 5,17 · ApCsel 17,28 · 1Móz 50,20 · Zsolt 96,10 · Zsolt 33,6.9 · Zsid 11,3
- Jn 5,23 · Kol 1,15 · Kol 2,9 · Zsid 1,3 · Jn 1,3 · Kol 1,16 · Zsid 1,2
- Mt 28,18 · Jn 1,1 · Róm 9,5 · 1Jn 5,20 · Róm 8,3 · Fil 2,7 · 1Tim 2,5 · Zsid 2,17-18
- Zsolt 2,7 · Mik 5,2 · Jn 6,69 · Jn 8,59 · Jn 17,5 · Jn 20,31 · Kol 1,15 · Mt 1,18.20-23 · Lk 1,30.31.34.35
- 1Móz 1,2 · 2Móz 35,30-32 · Neh 9,20.30 · Jób 33,4 · Zsolt 104,30 · Agg 2,5 · 2Kor 3,17 · 1Pt 4,14
- Mt 12,18.28 · Lk 1,53 · Lk 4,1.14.18.19 · ApCsel 10,38 · Róm 8,11 · Zsid 9,14 · 1Pt 3,18-19
- Jn 3,5 · Jn 15,26 · Jn 16,13-14 · Róm 5,5 · Róm 8,11 · 1Kor 12,3 · 2Kor 3,3 · Gal 4,6 · Ef 3,16 · 2Thessz 2,13 · Mózs 29,29

3. Az ember teremtése, bűne és bukása

Hisszük, hogy az embert Isten teremtette¹ saját képére és hasonlatosságára, jónak és igaznak.² Isten az embert a föld porából formálta, és az élet lelkét lehelte belé.³ Bölcsességgel és hatalommal ruházta föl, és az érzékelhető világban mindent uralma alá vetett.⁴ Alkalmassá tette arra, hogy vele, mint teremtőjével közösségben,⁵ az ő dicsőségére éljen.⁶ Szabadságot ajándékozott neki, hogy önként utasíthassa el magától a gonoszt és önként választhassa a jót.⁷ Az ember azonban a Sátán kísértésének engedve vétkezett teremtője ellen.⁸ Bűnbeesése folytán lelkileg-testileg a bűn és a halál uralma alá került.⁹ Elveszítette a teremtésben nyert isteni képmás jellemvonásait és eredeti adottságait csak korlátozottan fejtheti ki.¹⁰

- Ézs 45,12 · Mt 19,4 · ApCsel 7,26
- 1Móz 1,26-27 · 1Móz 5,1 · Préd 7,29
- 1Móz 2,7 · Jób 27,3 · Jób 32,8 · Ézs 42,5
- 1Móz 1,28 · Zsolt 8,4-7
- Mik 6,8 · ApCsel 17,27-28 · Róm 1,19-20
- Ézs 43,21
- 1Móz 4,7 · 5Móz 30,19 · Józ 24,14-15
- 1Móz 3 · Róm 3,9-12.18 · Ef 4,17-19 · Jak 1,13-15
- Róm 5,12 · Róm 6,19-20.23
- 1Móz 3,17-19 · Zsolt 115,16 · Róm 1,21 · Róm 7,15.18.19

4. Az ember megváltása

Hisszük, hogy a bűn uralma alatt élő ember megváltása kegyelemből, Jézus Krisztusnak, Isten egyszülött Fiának közbenjáró áldozata által történt.¹ Ő az isteni törvény követelményeit önként és engedelmesen betöltve,² kereszthalálával teljes engesztelést szerzett bűneinkért,³ harmadnapon feltámadt megigazulásunkért,⁴ azután fölment a mennybe,⁵ és az Atya jobbján - mint egyetlen közbenjáró Isten és ember között - esedezik értünk.⁶ Hisszük, hogy Isten - öröktől fogva elvégzett kegyelmi döntése szerint - minden bűnösnek, személyválogatás nélkül fölkínálja a Jézus Krisztus által szerzett megváltást.⁷ Az ember saját maga dönthet, hogy elfogadja vagy elutasítja ezt a följánlott kegyelmet.⁸

- Mt 20,28 · 2Kor 5,21 · Zsid 10,14 · 1Pt 1,17-21
- Mt 5,17 · Fil 2,7-8 · Lk 22,42 · Jn 6,38 · Gal 4,4-5
- Ézs 50,6 · Kol 1,14 · Kol 2,14 · 1Pt 2,24 · 1Jn 2,2 · Róm 8,1
- Mt 20,19 · Róm 4,25 · 1Kor 15,3-4
- Mk 16,19 · ApCsel 1,11 · Zsid 9,24
- Zsid 10,12 · 1Tim 2,5 · 1Jn 2,1 · Róm 8,34
- Jn 3,16 · Tit 2,11 · 2Pt 3,9 · Jn 6,40
- Mk 16,16 · Jn 3,18 · Jn 6,54;60;66-69 · Jn 12,48

5. A hit

Hisszük, hogy Isten örökkévaló kegyelméből képessé teszi az embert arra, hogy őt megismerje és szent Igéjét értelmével megragadja és szívébe fogadja.¹ A befogadott Ige által az ember hithez jut, és kedvessé válik Isten előtt,² üdvbizonyosságot nyer,³ és a láthatatlan valóságok felől meggyőződésre jut.⁴

A hit egyrészt ismeret, amely által igaznak tartjuk Isten kijelentéseit, akár képesek vagyunk felfogni azokat, akár nem; másrészt erős bizalom mennyei Atyánkban.⁵ Az igazi hit bizonyítékai a jócselekedetek, amelyek nélkül a hit halott önmagában.⁶

- ApCsel 16,14 · ApCsel 17,11-12 · Róm 10,17 · Róm 12,3 · 1Kor 3,5 · Zsid 4,2

- Zsid 11,5-6
- Róm 8,38-39 · 2Tim 1,12 · 1Jn 5,13
- Jn 20,29 · Zsid 11,1 · 1Pt 1,8-9
- Jn 6,69 · ApCsel 24,14 · Róm 4,18-21 · Zsid 11,3;7;27
- Gal 5,6 · Tit 3,8 · Jak 2,19-22;25-26

6. A megtérés és az újjászületés

Hisszük, hogy a megtérés által a bűnös ember a kárhozat állapotából az üdvösség útjára lép.¹ A megtérő bűnös - Isten Igéje és a Szentlélek munkája nyomán - fölismeri, megutálja és megvallja bűneit;² Isten jogos és igazságos ítélete alól az egyetlen szabadítóhoz, Jézus Krisztushoz menekül, és hit által elnyeri bűnei bocsánatát.³

Hisszük, hogy Isten a hittel hozzátérő embert Igéje és Szentlelke által újjászüli, újjáteremti,⁴ és képessé teszi arra, hogy a Jézus Krisztus iránti szeretettől áthatva, Isten akarata szerint éljen.⁵ Az újjászületés valóságát a Jézus Krisztus példája szerinti élet bizonyítja.⁶

1. Ez 18,23;27;28 · Lk 13,3 · Ézs 55,7
2. Ez 20,43 · Jóel 2,12-13 · 2Kor 7,10 · Neh 9,2 · 1Jn 1,9
3. ApCsel 5,30-31 · ApCsel 10,43 · ApCsel 26,18
4. Ez 36,26-27 · Jn 3,5-6 · Jak 1,18 · 1Pt 1,22-23
5. Róm 8,2;6;9
6. Gal 2,20 · Gal 5,22-25

7. A megigazítás és az istenfiúság

Hisszük, hogy a megigazítás Isten kegyelmes cselekvése, amellyel az Úr Jézus Krisztusban hívő, újjászületett bűnösnek fölmentést ad a bűnösség vádjá és a bűnért járó ítélet alól, és igaznak nyilvánítja.¹ A megigazításban nem saját, igazságos cselekedeteink, hanem egyedül Jézus Krisztus áldozata és igazsága alapján, hit által részesülünk.² A megigazítás gyümölcse az Istennel való közösség és békesség.³

Hisszük, hogy Isten a Jézus Krisztusba vetett hit által nemcsak megigazítja, hanem gyermekévé is fogadja az újjászületett embert.⁴ Elküldi szívébe a fiúság Lelkét, aki által úgy járulhat Istenhez, mint Atyjához.⁵ Megajándékozza az istenfiúi szabadsággal és kiváltságokkal.⁶ Szükség szerint megfenyíti, de nem taszítja el soha magától,⁷ hanem fölkészíti arra, hogy Jézus Krisztus örököstársaként az ő kibeszélhetetlen dicsőségének részese lehessen az örökkévalóságban.⁸

1. Tit 3,4-7 · Róm 8,1
2. Róm 3,23-24;28 · Gal 2,16 · ApCsel 13,38-39
3. Róm 5,1-2;9-11
4. Jn 1,12 · Ef 1,5 · 1Jn 3,1
5. Róm 8,14-16 · 1Jn 5,14
6. Jn 8,36 · Ef 2,11-13;19

7. Zsid 12,5-7;11

8. Gal 4,7 · 1Jn 3,2

8. A megszentelődés és a megtartás

Hisszük, hogy a megszentelődés a Szentlélek munkája által végbemenő folyamat,¹ amelyben az újjászületett ember fokozatosan halad az erkölcsi és lelki tökéletesség felé.² A hívő ember megszentelődését elősegíti az önvizsgálat, az önmegtágadás, a buzgó imádság, az iget tanulmányozás és a közösség gyakorlása.³

Hisszük, hogy a megtartás Isten különös gondviselésének műve a Jézus Krisztus követésére őszintén törekvő hívő életében.⁴ Isten újjászületett gyermeke a Szentlélektől támogatva, gyöngeségei ellenére is győz kísértései felett, és mindvégig hűségesen megáll Jézus Krisztus mellett, végezetül pedig elnyeri az örök élet koronáját.⁵

1. 1Kor 6,11 · 2Thessz 2,13 · 1Pt 1,1-2

2. Fil 3,12 · 1Thessz 4,1;3;7 · 1Pt 2,1-2;5

3. 2Kor 7,1 · Róm 12,1 · 1Pt 1,14-15 · Mt 26,41 · Jn 17,17 · Róm 1,11-12

4. Jn 6,39 · Jn 10,27-30 · Fil 2,12-13

5. Róm 8,35-37 · Ef 3,16 · Fil 4,7 · Zsid 10,39 · Jak 1,12 · 1Pt 1,9

9. A Szentlélek munkája

Hisszük, hogy a Szentlélek szüntelenül munkálkodik az újjászületett ember szívében és életében.¹ Tanítja, vezeti, tanácsolja, megfeddi, bátorítja és vigasztalja a hívőt;² lelki gyümölcsök termésére készíti,³ képessé teszi arra, hogy Istennel és testvéreivel valóságos közösségben élhessen;⁴ esedezik érte,⁵ és elpecsételi a teljes váltság napjára.⁶ Hisszük, hogy a Szentlélek Isten dicsőségére, Krisztus testének építésére, a gyülekezet tagjainak tökéletesbítésére kegyelmi ajándékokat oszt megváltott és megszentelt gyermekeinek.⁷ A Szentlélek ezeket az adományokat bölcs elhatározásának megfelelően ajándékozza azoknak, akik erre törekednek.⁸ Senki sem kapja meg a kegyelmi javak összességét.⁹ Ezért szükséges, hogy a tagok - anélkül, hogy a gyülekezet jörendjét megzavarnák - alázatosan és mégis készségesen szolgáljanak egymásnak a sáfárságra nekik adott lelki ajándékokkal.¹⁰

1. ApCsel 1,8 · 1Kor 3,16 · 1Kor 6,19 · Ef 3,16

2. Lk 12,12 · Jn 14,26 · 1Kor 2,13 · 1Jn 2,20;27 · Jn 16,13 · ApCsel 8,29 · ApCsel 16,6-7 · ApCsel 13,2 · ApCsel 15,28 · Zsid 3,7-8 · Jn 16,6-7 · ApCsel 9,31

3. Gal 5,22-23

4. 1Jn 4,13 · 1Kor 12,13 · Ef 2,20;22 · Fil 2,1

5. Róm 8,26

6. Róm 8,16-17 · 2Kor 1,21-22 · Ef 1,13-14 · Ef 4,30

7. 1Kor 7,7 · Ef 4,11-13

8. 1Kor 12,11;31 · 1Kor 14,1 · Lk 11,13

9. 1Kor 12,8-10;29-30

10. Róm 12,5-6 · 1Kor 12,7;25 · 1Pt 4,10-11 · 1Tim 4,14 · 1Thessz 5,19-21 · 1Jn 4,1 · 1Kor 14,33;40

10. A beme­rítés

Hisszük, hogy a beme­rítést az Úr Jézus Krisztus ren­delte.¹ A beme­rítés az újjászü­letés jelképe,² a Megváltóba vetett hit szeretetből és engedelmesség­ből fakadó gyümölcse,³ Krisztussal és az ő testével, a hívők közösségével való egyesülésünk kiábrázolása.⁴

Beme­rítésben csak az részesülhet, akinek életében láthatók a megtérés gyümölcsei;⁵ aki az Úr Jézus Krisztusba vetett hitéről vallást tett, és beme­rítését önként kérte.⁶ Jézus Krisztus ren­delése és az apostolok példája nyomán a beme­rítendőt az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevére teljesen a vízbe merítjük.⁷

A beme­rítéssel az újjászü­letett ember ünnepélyesen vallást tesz arról, hogy bűnös életével szakítva, magát mindenestől átadja Jézus Krisztusnak.⁸ Isten a beme­rítésben részesülő embert bizonyossá teszi arról, hogy amiképpen meghalt és eltemetett Jézussal együtt a bűnnek, aképpen föl is támad vele együtt új életre.⁹ A beme­rítés által kiábrázolt igazságok a beme­rítendő szívében munkálkodó élő hit által válnak fogantossá.¹⁰

1. Mt 3,13-17 · Mt 28,19

2. Kol 2,11-12

3. Jn 15,10;14 · ApCsel 2,41 · ApCsel 22,16

4. Gal 3,27 · 1Kor 12,13

5. ApCsel 10,47-48 · ApCsel 16,33-34

6. ApCsel 8,36-38

7. Mt 28,19 · Jn 3,22-23;26 · Jn 4,1-3 · ApCsel 2,38 · ApCsel 8,12

8. Róm 6,11

9. Róm 6,3-5

10. Mk 16,16 · Zsid 11,1-2

11. Az Úrvacsora

Hisszük, hogy az úrvacsorát Jézus Krisztus szerezte,¹ hogy azzal rendszeresen élve,² hálaadással emlékezzünk végtelen szeretetére,³ és cselekvő módon hirdessük halálát, amíg visszatér.⁴

Az Úr Jézus halálának emlékjegyében, a kenyérben és a borban azok részesülhetnek, akik újjászü­lettek, hitük vallomására beme­rítkeztek,⁵ Istennel és embertársaikkal rendezett közösségben élnek.⁶

Az úrvacsora jegyei - a kenyér és a bor -, Krisztus megtört testének és kiontott vére­nek jelképei.⁷ Ha ezeket hittel, a Megváltóra emlékezve vesszük magunkhoz, a Szentlélek által

lélekben egyesülünk Urunkkal, mert a külső cselekmény során megújul bennünk a bizonyosság: Immánuel! Velünk az Isten.⁸

Az úrvacsorában, Krisztussal való közösségünkkel egyidejűleg kiábrázolódik és megújul testvéreinkkel való közösségünk is.⁹

1. Lk 22,19-20 · 1Kor 11,23-25
2. ApCsel 2,42;46 · 1Kor 11,26
3. 1Kor 10,16 · 1Kor 11,24-25
4. 1Kor 11,26
5. ApCsel 2,41-42 · (1Kor 10,1-4)
6. (Mt 5,23-24) · 1Kor 5,11;13 · 1Kor 10,14;19-21 · 1Kor 11,27-29
7. Mt 26,26-28
8. 1Kor 10,16
9. 1Kor 10,17

12. A gyülekezet és az egyetemes egyház

Hisszük, hogy az újszövetségi gyülekezet azoknak az újjászületett és bemerített hívőknek a közössége, akik Jézus Krisztust megváltójuknak elfogadják, és az ő Igéje szerint élnek.¹

Valljuk, hogy az újszövetségi gyülekezet nyilvánvaló ismertetőjegyei: a tiszta igehirdetés,² a bemerítés és az úrvacsora Ige szerinti alkalmazása,³ az imádkozás és az éneklés,⁴ az önkéntes adakozás,⁵ a szeretetszolgálat⁶ és a gyülekezeti fegyelem.⁷

Hisszük, hogy van egy szent, egyetemes, és láthatatlan egyház,⁸ ennek feje Jézus Krisztus,⁹ és tagjai a különféle látható egyházak közül mindazok, akik a Bárány vérében megmosattak és a Szentlélek által újjászülettek.¹⁰

Hisszük, hogy gyülekezeteink az egyetemes egyháznak, Krisztus testének élő részei, és minden esetben, amikor a Szentírásra épülő hitelveiket a gyakorlatban következetesen megvalósítják, a láthatatlan közösség látható képmásai.

1. 1Kor 12,13 · ApCsel 2,41 · Jn 10,27 · Ef 5,24 · 2Kor 6,14;16-18
2. ApCsel 2,42 · 2Jn 9;10 · 1Jn 4,1 · 1Kor 14,3;29
3. Mt 28,19-20 · ApCsel 19,3-5 · 1Kor 11,17-29
4. ApCsel 1,14 · ApCsel 2,42 · Ef 5,19-20
5. 1Kor 16,2 · Zsid 13,16
6. ApCsel 11,29 · Gal 6,10 · Jak 1,27
7. 1Kor 14,40 · Gal 6,1 · 1Thessz 5,14
8. Jn 10,16 · Ef 2,19-22 · Zsid 12,18;22-23 · (Gal 4,26) · Jel 21,2

9. Ef 1,22-23 · Ef 4,15-16

10. Jel 7,9;14 · 1Jn 3,9-10

13. A gyülekezet tisztségviselői

Hisszük, hogy az Úr a gyülekezetek tanítására, gondozására lelkipásztorokat, presbitereket és diakónusokat hív el a családi, a társadalmi és a gyülekezeti élet terén feddhetetlen és példamutató gyülekezeti tagok közül.¹ Az elhívást Isten, a Szentlélek vezetését kérő és annak engedelmeskedő gyülekezet választása által teszi nyilvánvalóvá.² Az elhívottakat, miután hitükről és elhívásukról vallást tettek, lelkipásztorok és presbiterek kézzel és imádsággal avatják föl a szolgálatra, a gyülekezet színe előtt.³

A tisztségviselők a Szentlélek és az Ige tanácsolása és a gyülekezet rendje szerint szolgálnak; a lelkipásztorok és presbiterek elsősorban a lelki munka végzésére, a diakónusok az anyagi ügyek intézésére hivatottak.⁴ Semmiképpen sem uralkodhatnak a reájuk bízott gyülekezeten,⁵ de jó munkájukért alázatos, hűséges és felelősségteljes szolgálatukért megkülönböztetett tisztelet illeti őket.⁶

1. Ef 4,11-12 · 1Tim 3,2-13 (püspök=felvigyázó, azaz a gyülekezet lelkipásztora) · Tit 1,5-9

2. ApCsel 6,3;5 · ApCsel 13,2

3. 1Tim 5,22 · 1Tim 6,12 · ApCsel 6,6 · ApCsel 13,3 · 1Tim 4,14 · 2Tim 1,6

4. ApCsel 20,28 · 2Tim 2,24-25 · ApCsel 6,2-4

5. 1Pt 5,1-3

6. 1Thessz 5,12-13 · 1Tim 5,17-19 · Zsid 13,7;17

14. A gyülekezeti fegyelem

Hisszük, hogy a gyülekezeti fegyelem Istentől rendelt eszköz a gyülekezet Szentírásra épülő rendjének, erkölcsi és tanbeli tisztaságának és a gyülekezeti tagok egészséges lelki életének megőrzésére.¹ Arra törekszünk, hogy a Jézus Krisztushoz hűséges tagokat a helyesen hirdetett Igével neveljük és erősítsük.² Azt, aki ennek ellenére mégis vétkezik, mentő szeretettel fenyítjük előbb személyesen, azután tanúk jelenlétében, vagy ha ez nem elegendő, akkor a gyülekezet színe előtt.³

A fenyítés célja, hogy a tévelygőt útbaigazítva, a könnyelműt megintve, a vétkezőt megfeddve, a bűn hálójából kiszabadítsa.⁴ Azt a gyülekezeti tagot, aki bűnéhez ragaszkodik, és az enyhébb fenyítéseket ismételten megveti, végső esetben kizárjuk a gyülekezetből, hogy magára maradva, lelki nyomorúságát fölismerje és őszinte bűnbánattal visszatérjen a Megváltóhoz és a gyülekezethez.⁵

1. 1Kor 14,40 · 1Pt 1,14-16;22 · 1Pt 2,1-3;11-12 · 1Jn 4,1

2. 1Thessz 5,14-15 · 1Tim 4,16 · Zsid 10,24

3. Mt 18,15-17

4. Gal 6,1 · Zsid 3,12-13 · Zsid 10,25 · Ef 5,11 · Tit 1,13 · 2Tim 2,26 · Jak 5,19-20 · Jud 22-23

5. Mt 18,17 · 1Kor 5,11;13 · 2Thessz 3,6;14;15 · 1Tim 1,19-20 · 2Tim 2,25 · Tit 3,10-11 · 2Kor 2,5-8

15. A bizonyágtétel

Hisszük, hogy a Szentlélek minden újjászületett embert fölhatalmaz a bizonyágtételre, és képessé tesz arra,¹ hogy az örömmenetről, a szívében levő reménységről és az életben naponta megnyilvánuló kegyelemről bátran vallást tegyen² Isten gyermekeinek és mindazoknak, akik még nem jutottak Jézus Krisztussal élő közösségre.³ A bizonyágtétel akkor kedves Isten és emberek előtt, ha nem csupán szavakban, hanem velük összhangban álló cselekedetekben is megnyilvánul.⁴

1. Lk 12,8-9 · Jn 15,26-27 · ApCsel 1,8 · ApCsel 5,32 · ApCsel 10,42 · 1Kor 2,13 · 1Pt 2,9 · Róm 10,9-10 · 1Jn 4,15
2. Lk 24,47 · 1Pt 3,15 · ApCsel 4,13;29;33 · ApCsel 9,27 · ApCsel 18,26-28 · ApCsel 19,8 · Ef 6,18-19
3. ApCsel 28,30-31 · 2Kor 5,18-20 · Róm 1,14-15
4. Tit 3,8 · Mt 7,21 · 1Kor 2,4 · 1Kor 13,1-2 · 1Thessz 1,5 · Tit 1,10-11;16 · 1Jn 2,3-5

16. Az imádság

Hisszük, hogy az imádság az ember Istennel való közösségének fenntartója és elmélyítője.¹ Az imádkozás lehetőségét Isten kínálja föl az embernek.² Imádságban fejezzük ki hódolatunkat és hálánkat mennyei Atyánk iránt,³ imádságban járulunk Istenhez a Jézus Krisztusban felkínált bűnbocsánatért, és imádságban tárjuk fel kéréseinket és kívánságainkat annak, aki mindent megcselekedhet.⁴ Szükséges azonban, hogy az imádság hitből fakadó⁵ és Istennek az Úr Jézus Krisztusban kinyilvánított akaratával összhangban álló legyen.⁶

1. Jn 4,23-24 · Róm 8,15 · Jak 4,8
2. Zsolt 50,15 · Ézs 55,6 · Mt 7,7-11 · 1Thessz 5,17
3. Zsolt 95,6-7 · Zsolt 109,30 · 2Kor 9,15 · Ef 5,19-20 · Kol 1,12
4. Zsolt 27,4 · Zsolt 145,18-19 · Mt 9,38 · Mt 26,41 · Lk 17,5 · ApCsel 7,34 · Fil 4,6 · 2Thessz 1,11 · 2Thessz 3,1 · Zsid 4,15-16 · Jak 1,5
5. Mt 21,22 · Zsid 10,22 · Zsid 11,6 · Jak 1,6-7
6. Mt 6,5-8 · Mk 11,25 · Jn 9,31 · Jn 15,7 · Jak 4,3 · Jak 5,16 · 1Pt 3,7;12 · 1Pt 4,7 · 1Jn 3,21-22 · 1Jn 5,14

17. A nyugalomnap

Hisszük, hogy Isten a nyugalomnapot lelki és testi felüdülésünkre ajándékozta.¹ Ezen a napon időnk javát igetanulmányozásra, istentiszteleteken való részvételre, imádságra, a közösség gyakorlására és a testvéri szeretet ápolására szenteljük. A nyugalomnapon az irgalmasság cselekedeteit és az elkerülhetetlen közérdekű munkákat kivéve, minden köznapi, fáradságos tevékenységtől tartózkodunk.² A nyugalomnapot - az Úr Jézus Krisztus feltámadására emlékezve, és az apostoli gyülekezet gyakorlatát követve - a hét első napján, vasárnap ünnepeljük.³

1. Zsolt 118,24
2. Zsolt 84,11 · Zsolt 122,1 · Zsolt 133,1-3 · ApCsel 2,42 · 1Kor 16,1-2 · Jak 1,27
3. Mk 16,9 · Jn 20,19;26 · ApCsel 20,7 · Jel 1,10 · (Kol 2,16-17) · Róm 14,5

18. A házasság

Hisszük, hogy a házasságot Isten szerezte, hogy a házaspár az ő szent akaratának megfelelően, holtig tartó szeretetben és hűségben, egymás öröme és támogatására éljenek¹ és gyermekeket neveljenek.² Isten rendelésének az a házasság felel meg leginkább, amelyet kölcsönös és tiszta vonzalom alapján, a Szentlélek vezetésére és az Ige tanácsára figyelve, józan megfontolással köt meg a szellemi, lelki és testi szempontokból egymáshoz illő férfi és nő.³

Az elválást - házasságtörés esetét kivéve - Isten Igéje alapján megengedhetetlennek tartjuk.⁴ A házasságtörők nem mehetnek be Isten országába.⁵

Az elválás után magára maradt fél, volt házastársának élete végéig ne kössön újabb házasságot.⁶ Az özvegyen maradt fél újabb házasságot köthet az Úrban, a Szentírás tanítása szerint.⁷ Azok a személyek, akik a Szentírás tanítása ellenére kötnek házasságot, elválnak vagy újraházasodnak, gyülekezeti fenyítékben részesülnek.⁸

1. 1Móz 1,27-28 · 1Móz 2,18 · Péld 18,22 · Péld 19,14 · Péld 31,10;30-31 · Préd 9,9 · ÉnÉn 8,6-7 · Mt 19,4-6 · 1Kor 7,2-5 · Ef 5,22-25;28-33 · Kol 3,18-19 · 1Tim 4,1-3 · 1Tim 5,14 · 1Pt 3,1-2;7
2. Zsolt 127,3 · Péld 22,6 · Ef 6,4 · Jer 29,6
3. ÉnÉn 2,7 · Zsolt 25,12-13 · 3Móz 18,6 · 5Móz 7,3-4 · Péld 12,4 · 2Kor 6,14
4. Mal 2,15-16 · Mt 5,32 · Mk 10,2-12 · 1Kor 7,10-16
5. 1Kor 6,16-19 · Gal 5,19;21 · Ef 5,3-5 · Zsid 13,4 · Jel 21,8 · Jel 22,15
6. Róm 7,2-3
7. Róm 7,2-3
8. 1Kor 7,9

19. Az államhatalom

Hisszük, hogy az államhatalom Isten rendelése¹ a jórend fenntartása és megőrzése érdekében.² Feladata a jót cselekvők megjutalmazása és a gonosztevők megbüntetése,³ a nép jólétének, szellemi fejlődésének előmozdítása, az ország biztonságának védelmezése és az egyetemes emberiség javának munkálása.⁴ Az Ige tanácsa szerint a felsőbbiséget tiszteljük,⁵ törvényeit és rendeleteit hűséggel megtartjuk.⁶ Imádkozunk érte, hogy feladatát betöltve, békességben élhessünk.⁷

1. Péld 8,15-16 · Dán 4,14 · Kol 1,16 · Kol 2,10 · Róm 13,1
2. Bír 17,6 · Péld 11,14
3. Róm 13,3-4
4. 2Sám 5,2 · 1Tim 2,2
5. 1Pt 2,17

6. Róm 13,2;5-7 · Tit 3,1 · 1Pt 2,13-14;16 · ApCsel 5,29

7. 1Tim 2,1-2

20. A végső dolgok

Hisszük, hogy az ember élete a halállal nem ér véget.¹ A halálban a lélek különválnak a testtől.² Az elhunytak lelke tudatos állapotban van, és így a hívők lelke azonnal élvezni a megváltottak örömét, a hitetlenek lelke pedig szenved.³ Ez az örvendezés, illetve szenvedés azonban csak az eljövendő ítéletkor éri el teljességét, amikor a lélek a föltámadott testtel egyesül.⁴

Hisszük, hogy Jézus Krisztus ismét eljön erre a világra, mindenki által láthatóan, teljes hatalommal és dicsőségben.⁵ Akkor bekövetkezik a halottak feltámadása, azután pedig mindenek megítéltetése és elkülönítése örök boldogságra vagy örök gyötrelmekre.⁶ Sátán az örök tűzre vettetik, halál nem lesz többé, és minden földi szenvedés és nyomorúság véget ér.⁷

Hisszük, hogy Isten új eget és új földet teremt, ahol igazság és béke uralkodik örökkön örökké.⁸ Az újjáteremtett világban, mint a megváltás részesei, mindenkor az Úrral leszünk, és akkor az örökkévaló Isten lesz minden mindenkiben.

1. Jób 19,25-27 · Jn 11,25-26 · ApCsel 24,15 · Zsid 9,27

2. 1Móz 3,19 · Préd 12,7

3. Lk 23,42-43 · Róm 14,8 · Fil 1,21;23 · 1Pt 3,18-20 · Jel 1,7 · Jel 14,13

4. 1Kor 15,35-36;42-44;53-54 · 2Kor 5,1-4 · Fil 3,20-21 · Kol 3,4

5. Mt 24,30 · ApCsel 1,11 · 2Pt 3,3-4;8-12;14-15 · Jel 1,7

6. Dán 12,2-3 · Mt 25,31-34;41;46 · Jn 5,28-29 · 1Kor 15,22-23 · 1Pt 5,4 · Jel 20,11-15

7. Zsid 2,14 · Jel 20,10 · 1Kor 15,26 · Jel 21,4

8. Róm 8,19;21 · 2Pt 3,13 · Ézs 65,17-18;25 · Jel 21,1

9. 1Thessz 4,17 · 1Kor 15,28

"A HITVALLÁS mai bizonyágtételünk és prédikálásunk summája, az örök Ige mai üzenetének rövid és tömör foglalata. A hitvallás a Biblia sajátos lefordítása, és mint ilyen, nem lehet mellé- vagy fölérendeltje a Szentírásnak, mert magától értetődő, hogy egy fordítás csak alárendeltje lehet az eredetinek. Nem mond ellent tehát a józan észnek, ha azt állítjuk, hogy hitünk és gyakorlati életünk zsinórmértéke a Szentírás, és ugyanakkor egy hitvalláshoz is szabjuk magunkat, hiszen a Bibliának alárendelt hitvallás - még ha emberek fogalmazták is -, nem kíván tőlünk mást, hanem ugyanazt, amit az Istentől ihletett teljes Írás."